

A régi Pest borivóinak esti célpontja a Tabán volt vagy Óbuda, de a törzsökös franzstadtiak otthon maradtak, és nem keltek át a Duna másik partjára. A Tabán zegzugos, roskadozó házai között lépten-nyomon kocsmákra akadt a járókelő. A Kereszt téren volt az Albecker, kapuja előtt a múlt századból itt felejtett lámpás emberrel, aki az éjfél utáni órákban lámpással kísérté haza a zegzugos tabáni utcákon a részégeket. Szinte egymás szomszédságában volt itt a három Avar vendéglő: ennek a kocsmárosdinasztiának egyik utolsó tagja, dr. Avar László, akivel együtt önkénteskedtem Lugoson, később, a Tabán lebontása után, a Budaörsi úton nyitott vendéglőt. Kedves kocsmá volt az Öreg Eperfa is, de legjobban szerettem a Mélypincét, amelyben Krausz Poldi mérte a bort. De milyen borokat! A Mélypince török időkből maradt pincéjéről kapta nevét, és itt őrizte válogatott, kincses borait Poldi bácsi, aki csak írókat és újságírókat szívelt. Valamikor Bródy Sándor járt ide, később Krúdy Gyula kedvenc tanyája lett a Mélypince. Poldi bácsi, ha Bródy vagy Krúdy jött, sunyin mosolygott, azután eltűnt a pincében, és ragyogó arccal bújtatta elő ritka nedűit. Aztán leült az asztalhoz, és hallgatta Bródyt vagy Krúdyt, és ilyenkor hiába jött más vendég, csak bosszúsán intett a feleségének, ő nem törődött senki mással. Később ide jártunk Márai Sándorral. Poldi bácsi ilyenkor hozzánk ült, és Bródyról, Krúdyról mesélt. Mikor a Tabánt lebontották, még nyitott egy kisvendéglőt a Magyar Színház mellett, de a Mélypince hangulata nem vándorolt át az Izabella térre. Egyszer meglátogattam Poldi bácsit: panaszkodott, nem ér-

dekelte már ez az üzlet, ahová terézvárosi kispolgárok jártak, csak akkor csillogott a szeme, amikor „Krúdy úrról” emlékeztünk. Bánatában hamarosan meg is halt szegény.

A három legrégebb krisztinai vendéglő a Pálya-, Márvány és Koronaőr utcák háromszögében épült: itt volt a híres Márványmenyasszony, Jókai korának nevezetes tanyája, a Politische Greizler és a Vén Diófa. Ez volt az a három budai vendéglő, ahová legkorábban kezdtek járni a pestiek. A többi kiskocsmába csak a budai borivók jártak. A húszas évek elején még nagy divatban volt a Márványmenyasszony és a Politische Greizler, de később csak a Vén Diófa tudta fenntartani hírnevét, amit a kitűnő gazda, Hoffmann bácsi méltán megérdemelt. Ő azután nagyszerű konyhát vezetett, a virágdús kertben mindig jó cigány muzsikált, de ez már nem volt többé igazi budai kiskocsmá.

Mert a kiskocsmákat a pestiek elrontották. Amíg csak bort mértek és szólt a sramli, olcsó kis szórakozóhelyek voltak ezek. De amikor divatos lett „budai kiskocsmában” vacsorázni, fehér abrosz került a deszkaasztalokra, kipingálták a falakat, cigányt fogadtak; felére csökkentették az adagokat, és duplájára emelték az árakat. Így lettek nagyvendéglökké a Krisztina sarkán a Zöldfa, a Zöldhordó, a Trombitás, az Aranykacsa meg az a számtalan kisvendéglő, ahol azelőtt kék kötényben hordta a bort a gazda. Igazi borivó kiskocsmák csak az óbudaiak maradtak: a Behringerek, a Taffler, a Pfeiffer, a Linczenpolcz, a Raab és mindenekfelett a Mókus utcai Kéhli.

Amikor én gyermekkoromban még a Zichy utcában laktam, Óbudán, gyakran láttam vidám társaságokat jönni az utca végével szemben lévő Kéhli vendéglőből. Akkor már jártak ide pesti bohémek is. A *Pesti Hírlap* színikritikusa, a kövér Béli Izsó péntekenként a társaságával (bohémkörökben Végbéldinek nevezték). Azután ide járt Krúdy Gyula, de már délelőtt. A derék Kéhliné összes fiával (Pista velem járt a gimnáziumba, aztán a vámgazgatáshoz került tisztviselőnek, de végül ő is visszatért a családi mesterséghez) és lányával hordta a bort, a legjobb bort, amit budai vendéglőben inni lehetett. Később már „chic” volt a Kéhliné kocsmája, kijártak a pestiek divatból, olyanok, akiknek fogalmuk sem volt az igazi boritalról. De Kéhliék ragaszkodtak a hagyományokhoz: megmaradtak kiskocsmának, és ott bizony később is a bor járta, és nem az étel.